

תיאטרון
באר-שבע



רעיון אחד, שלושה כפילים, מיליון טעויות

מחזה מאת סבסטיאן קסטרו תרגום דורי פרנס בימוי תמר קינן

קרדיטים

מחזה מאת
סבסטיאן קסטרו

תרגום
דורי פרנס

בימוי
תמר קינן

עיצוב תפאורה
אדם קלר

עיצוב תלבושות
יהודית אהרון

עיצוב תאורה
עומר בולנז'ר כהן

מוסיקה
דפנה קינן

עיצוב תנועה
טל קון

עוזרת במאי
ענבל עברון

השחקנים

תומס (שחקן חובב), ארצ'י (מתווך דירות),
ז'יל (אינסטלטור, אחיו התאום של תומס)
מיכאל מושונוב

ארנו
יואב דונט

קתרין
פלורנס בלוך

וונסה
דנה מיינרט הורוביץ

כפיל גוף
גיא נטאף



הצגה ראשונה 8 ביולי 2026, תיאטרון באר שבע, אולם 2

⌚ כשעה ועשרים ללא הפסקה

מימין לשמאל: יואב דונט, פלורנס בלוך, מיכאל מושונוב, דנה מיינרט הורוביץ

תקציר

לכל אחד מאיתנו יש כפיל איפשהו בעולם.
אבל מה קורה כשהוא מופיע בדיוק ברגע הלא נכון?
מאז ביקרו וונסה וארנו בדירה שהם מתכננים לשכור יחד,
בארנו מנקר ספק קטן:
האם יתכן שוונסה נדלקה על המתווך?

בצירוף מקרים מוחלט ארנו פוגש את הכפיל של אותו
מתווך, ומחליט לבקש ממנו להתחזות אליו.
רעיון גדול? או שלא... הכל מסתבך כשהמתווך המזוייף
מוצא את עצמו פנים אל פנים מול המתווך האמיתי,
ובדיוק אז- צץ גם אח תאום משום מקום...

שלושה כפילים בערב אחד? יש מצב שהרעיון הזה קצת
גדול מדי על ארנו.

המחזה זכה בשני פרסי מולייר בשנת 2023,
כולל פרס הקומדיה הטובה ביותר

קסטרו, שהוא גם שחקן, כתב לעצמו את התפקיד הראשי,
מתוך רצון להתמודד עם אתגר משחקי יוצא דופן של שלוש
דמויות הדומות זו לזו אך שונות לחלוטין.

הוא רואה עצמו כממשיך מסורת הפארסה והוודוויל
הצרפתי אך עם קצב ורגישות עכשוויים.



מימין לשמאל: יואב דונט, גיא נטאף



בין מגבלה לחופש

על יצירת רעיון גדול, על פי ראיונות עם סבסטיאן קסטרו

כאשר סבסטיאן קסטרו החל לכתוב את המחזה **רעיון גדול**, הוא לא ביקש רק לספר סיפור מצחיק. הוא חיפש אתגר. לדבריו, אחד העקרונות המנחים את עבודתו הוא האמונה שדווקא מגבלות מולידות יצירתיות. בעוד יוצרים רבים מבקשים להרחיב את אפשרויותיהם, קסטרו נוהג לעיתים קרובות לעשות את ההפך: להציב לעצמו משימה כמעט בלתי אפשרית, ואז לגלות אילו פתרונות תיאטרוניים יצמחו ממנה. את המחזה החל לכתוב עוד לפני שידע עד כמה יצליח מחזהו הקודם, אני רוצה אותך, מתוך רצון להמשיך ליצור בחופשיות, מבלי לאפשר להצלחה קודמת להפוך למקור של שיתוק יצירתי או פחד מכישלון.

במקרה של **רעיון גדול**, האתגר היה קיצוני במיוחד. הוא בנה עלילה המבוססת על מספר דמויות בעלות דמיון חיצוני מבלבל, ובו בזמן ייעד לעצמו את משימת גילום התפקידים המרכזיים. רק לאחר שסיים את הכתיבה, כך סיפר, הבין את ממדי המשימה שיצר לעצמו. אולם מבחינתו, זהו בדיוק תפקידה של הקומדיה: לדחוף את המציאות מעט מעבר לגבולות ההיגיון, מבלי לאבד את האמת האנושית שבתוכה.

קסטרו מדגיש כי בשלב הכתיבה הוא משתדל שלא לחשוב על מגבלות הביצוע. אם המחזאי יתחיל לחשב מראש את כל הקשיים הטכניים, הוא עלול לצמצם את הדמיון שלו. לכן הוא כותב מתוך חופש מוחלט, ורק לאחר מכן מגיע שלב ההתמודדות הבימתית. גישה זו מחברת אותו למסורת הקומדיה הצרפתית הגדולה, שבה המבנה הדרמטי קדם תמיד לשאלת הביצוע.

כאשר החל תהליך החזרות, התברר שהאתגר אינו טכני בלבד. לדבריו, המשימה המרכזית הייתה ליצור דמויות שהקהל יזהה מיד כשונות זו מזו, אף על פי שהן מגולמות על ידי אותו שחקן. לשם כך עבד במשך זמן רב עם הבמאים **ז'וזפה פול ואנייס בורי** על פיתוח שפה ייחודית לכל דמות – דרך הגוף, הקול, הקצב והנוכחות הבימתית. העבודה המשותפת הזו אפשרה להפוך את התחבולה התיאטרונית למערכת מדויקת של זהויות מובחנות, שעליה נשען חלק גדול מן ההומור של המחזה.

אף על פי שהמחזה בנוי כמכונה קומית מורכבת, קסטרו אינו רואה בקומדיה עניין טכני בלבד. בעיניו, כל מנגנון קומי חייב לצמוח מתוך רגש אנושי אמיתי. קנאה, פחד מדחייה, חוסר ביטחון או רצון לשלוט במצב – כל אלה הם הכוחות המניעים את הדמויות. הצחוק נולד כאשר הניסיון האנושי לפתור בעיה פשוטה יוצר תוצאה הפוכה לחלוטין.

תפיסה זו ניכרת גם בהבנתו את ה**וודוויל**, הז'אנר שאליו משתייך המחזה. לדבריו, קומדיה מתחילה כאשר קיימת פגישה שאסור שתתרחש, או אמת שמישהו מנסה להסתיר. מכאן מתפתחת שרשרת של אי-הבנות, התחזויות ושקרים,

שכל אחד מהם מחייב את הבא אחריו. ככל שהדמויות מנסות להשתלט על המצב, כך הן מסתבכות יותר. הקהל, היודע בדרך כלל יותר מהן, נהנה לצפות בפער ההולך וגדל בין מה שהדמויות חושבות שקורה לבין מה שמתרחש בפועל.

כמחזאי וכשחקן, קסטרו רואה בקהל שותף מלא ליצירה. מבחינתו, הצחוק הוא מבחן האמת של המחזה. רק במפגש עם הצופים אפשר לדעת אם הקצב מדויק, אם המתח נבנה נכון ואם ההפתעה אכן פועלת. לעיתים, רגע שנראה מבטיח במיוחד במהלך החזרות אינו מעורר את התגובה המצופה, בעוד שסצנה אחרת מצליחה להפתיע גם את יוצריה. במובן זה, כל הצגה היא יצירה מחודשת, הנכתבת מחדש באמצעות תגובות הקהל.

הדינמיקה הזו מתקיימת גם מאחורי הקלעים. קסטרו מתאר את ההצגה כמעין "מרתון" המתרחש מחדש בכל ערב. רצף החלפות הדמויות, התזמון המדויק והצורך להישאר מרוכז לחלוטין לאורך כל המופע הופכים כל הצגה לאתגר פיזי ומנטלי כאחד. אך דווקא המאמץ הזה הוא שמאפשר למכונה הקומית לפעול בדיוק הנדרש.

אולי משום כך מצליח **רעיון גדול** לשלב בין מסורת לחדשנות. הוא נשען על מנגנונים קומיים עתיקים, המוכרים עוד מימי הקומדיה הקלאסית, אך מפעיל אותם בקצב, ברגישות ובמודעות עכשווית. קסטרו עצמו מציין את המחזאי הצרפתי **ז'ורז' פדו** כמקור השראה מרכזי, לצד **ריי קוני**, מן היוצרים המזוהים ביותר עם קומדיית הטעויות המודרנית. אף שחלפו כמעט עשרים שנה בין אהבתו הגדולה לקומדיה לבין הרגע שבו העז להתחיל לכתוב מחזות בעצמו, ניתן לזהות ביצירתו את השפעתם הברורה של שני העולמות הללו.

מאחורי התחבולות, הכפילים והטעויות בזיהוי, עומדת אמונתו של קסטרו בכוחו של התיאטרון לחשוף אמת אנושית פשוטה: ככל שאנו מנסים לשלוט בחיינו, כך אנו מגלים עד כמה הם בלתי צפויים.



מימין לשמאל: יואב דונט, מיכאל מושונוב, דנה מיינרט הורוביץ



מימין לשמאל: פלורנס בלוך, מיכאל מושנוב

על בימוי קומדיה

//תמר קינן, בימאית ההצגה, יולי 2026

קומדיה היא, בעיני, הז'אנר הכי אכזרי בתיאטרון. בדרמה אפשר להתווכח, אפשר לכתוב ביקורת מלומדת, לנתח, לפרש, להסביר למה סצנה עבדה או לא עבדה. בקומדיה אין דיון כזה - או שצוחקים, או שלא. זהו. אין צל"ש על השתתפות, אין "כמעט". הקהל נותן את הביקורת שלו בזמן אמת, וכשהיא טובה - גם בווליום די גבוה.

אולי בגלל זה אני כל כך אוהבת קומדיה. אני חושבת עליה כמעט כמו על מתמטיקה (וכל מי שלמד איתי מתמטיקה בתיכון מוזמן ליהנות מהאירוניה), כל בדיחה היא משוואה שצריך לפתור: צריך לבנות מתח, למתוח אותו עוד קצת, ועוד קצת, לגרום לקהל להיות בטוח שהוא כבר הבין לאן כל זה הולך, ואז, בדיוק ברגע הנכון, להפיל אותו מהמקום הכי גבוה שאפשר.

בשביל שההומור יעבוד, אני חייבת לשלוט בעוד דבר אחד: תשומת הלב של הקהל, לאן הוא מסתכל עכשיו? מה הוא יודע? מה אסור לו לדעת עדיין? אם מישו בשורה 12 הסתכל שנייה מוקדם מדי על השחקן הלא נכון - הלכה הבדיחה. כמעט כל קומדיה טובה מתחילה באותה נקודה - בעיה אמיתית לגמרי: מישו רוצה אהבה, או כסף, או הכרה, או הזדמנות שנייה, ואז הוא בוחר בדרך הכי מסובכת, הכי עקומה והכי לא הגיונית שאפשר.

ב"רעיון גדול", למשל, ארנו רוצה רק דבר אחד - להחזיר אליו את האישה שהוא אוהב, נקודת פתיחה מצוינת לדרמה, נכון? רק שבמקום לעשות את מה שרובנו היינו ממליצים לו לעשות - לדבר איתה - הוא שוכר כפיל של המתווך שעליו היא נדלקה, כדי שיתנהג אליה בצורה כל כך נוראית, שהיא תפסיק להתעניין במקור, זה רעיון ממש רע, אבל מצד שני, זה גם רעיון שנולד ממצוקה כל כך גדולה, שאני מבינה לגמרי.

כי זאת בדיוק קומדיה. היא לוקחת רגש אמיתי לחלוטין - אהבה, קנאה, פחד לאבד - ודוחפת אותו עד לאבסורד. כמעט תמיד יש גם שקר, התחזות, או העמדת פנים, ומשם הכול כבר מתגלגל לבד, וכשזה מדויק, גם הצחוק של הקהל מתגלגל באולם.

אני יודעת שכל זה נשמע קצת אובססיבי, אבל כל מי שרוצה להצחיק חייב להיות קצת כפייתי בעניין. קומדיה, למרות הכל, היא עסק רציני. כשהתחלתי ללמוד משחק בניסן נתיב, לפני כמה עשורים, הייתי בטוחה שאני הולכת להיות שחקנית דרמטית. אבל בהפקת הסיום של השנה השלישית קיבלתי דווקא תפקיד קומי, וגיליתי משהו שלא ידעתי על עצמי: אני מצחיקה!

לעולם לא אשכח את הפעם הראשונה שבה שמעתי אולם שלם מתפוצץ מצחוק בגלל משהו שאני עשיתי - זה היה רגע של הארה, רגע של התגלות, ומאז אני מכורה לצליל הזה. בינתיים עברתי לצד השני של הבמה והפכתי להיות במאית, אבל ההתמכרות לא הלכה לשום מקום, אני חיה עם זה בשלום - יש התמכרויות יקרות יותר.

בגלל שהייתי גם בצד המואר של הבמה, אני יודעת כמה אומץ נחוץ בשביל ליצור קומדיה. שחקנים חייבים להיות מוכנים לנסות, להיכשל, להציע רעיונות מופרכים, להיות מגוחכים. אי אפשר לעשות את זה אם אין אמון מוחלט בחדר, ולכן אחד התפקידים החשובים שלי כבמאית, הוא לבנות סביבה שבה מותר להיות אידיוט מוחלט לחמש דקות, כי בדרך כלל, בדקה השישית נולדת הקומדיה.

חדר החזרות של "רעיון גדול" היה אחד החדרים הנעימים, המצחיקים והמיטיבים שהייתי בהם בכל הקריירה שלי. הייתה בו חדות משחק נדירה, הייתה בו נדיבות, ובעיקר הייתה בו נכונות של כל השחקנים ללכת רחוק: לנסות הכול, להעז, ליפול, לקום ולנסות שוב. זה מאוד קשה וזה דורש אמון אינסופי, אבל בסופו של דבר, דווקא במקום שבו נמצא הקושי הגדול ביותר של הקומדיה, נמצאת גם הזכות הגדולה ביותר: אין דבר משחרר יותר מצחוק, אין דבר מרפא יותר מצחוק ואין תחושה שמשתווה לרגע שבו מאות אנשים, זרים גמורים, צוחקים יחד. גם אחרי כל השנים האלה, זה עדיין הצליל האהוב עליי בעולם.



מימין לשמאל: דנה מיינרט הורוביץ, מיכאל מושונוב, פלורנס בלוך



מימין לשמאל: יואב דונט, דנה מיינרט הורוביץ

מכונת הצחוק של רעיון גדול

על מקורות ההשראה והמנגנונים הקומיים שמניעים את המחזה

אף שסבסטיאן קסטרו מרבה לדבר על יצירתיות, מגבלות ותהליך הכתיבה, הצלחתו של **רעיון גדול** נשענת גם על מסורת קומית ארוכה בת מאות שנים. מבקרים רבים בצרפת הצביעו על הקשר בין המחזה לבין יצירתו של **ז'ורז' פדו**, מגדולי מחזאי הקומדיה הצרפתית בסוף המאה התשע-עשרה. **פדו** בנה את מחזותיו כמנגנונים מדויקים שבהם שקר קטן, חשד או אי-הבנה מפעילים שרשרת אירועים ההולכת ומסתבכת עד לאובדן שליטה מוחלט. קסטרו מאמץ רבים מעקרונות ה**וודוויל** הקלאסי, אך מעדכן אותם לעולם בן זמננו. במקום מאהבים המתחבאים בארונות ובבתי מלון פריזאיים, הוא מציב את העלילה במציאות מודרנית של משרדים, דירות עירוניות וזהויות מתחלפות. המנגנון, לעומת זאת, נותר דומה: רעיון שנראה תחילה מבריק ופשוט הופך במהירות למלכודת שממנה אין דרך חזרה.

בלב המחזה ניצב אחד המוטיבים העתיקים ביותר בתולדות הקומדיה - **מוטיב הכפיל**. כבר בקומדיות של **פלאוטוס**, ובהמשך אצל **שייקספיר**, **מולייר** ו**פדו**, שימשו תאומים וזהויות דומות כמקור בלתי נדלה לטעויות בזיהוי. אצל קסטרו מקבל המנגנון תפנית ייחודית: לא רק שהדמויות דומות זו לזו, אלא שהן מגולמות כולן בידי אותו שחקן. הבחירה הזו מעצימה את אחד ממקורות הצחוק המרכזיים של הקומדיה - פער הידע בין הקהל לבין הדמויות. הצופים יודעים בדיוק מי עומד לפניהם, בעוד הדמויות מפרשות שוב ושוב את המציאות באופן שגוי.

המבנה הקומי של המחזה נשען על שלושה מנגנונים הפועלים בו-זמנית. הראשון הוא **מנגנון הציפייה**: הקהל מבין שהאסון עומד להתרחש הרבה לפני הדמויות וממתין בדריכות לרגע ההתנגשות הבלתי נמנעת. השני הוא **מנגנון ההסלמה**: כל פתרון יוצר בעיה חדשה, וכל שקר מחייב שקר נוסף. השלישי הוא **מנגנון הדיוק המכני**: כניסות ויציאות, שיחות טלפון, מפגשים מקריים ותגובות מהירות חייבים להתרחש בתזמון מושלם כדי שהמבנה כולו יפעל.

הפילוסוף הצרפתי **אנרי ברגסון** כתב בספרו הצחוק כי הקומדיה נוצרת כאשר בני אדם מתנהגים כאילו היו חלק ממכונה. רעיון זה מתאים במיוחד ל**רעיון גדול**. הדמויות נגררות לתוך מערכת של תגובות שרשרת, שבה כל ניסיון לתקן את המצב רק מסבך אותו עוד יותר. בהדרגה הן חדלות לשלוט באירועים ומתחילות לפעול על פי חוקי המנגנון שהפעילו בעצמן.

למרות התחכום המבני, המחזה נשען על מניע רגשי פשוט ומוכר: קנאה. **ארנו**, גיבור העלילה, מבקש לבחון את נאמנותה של בת זוגו באמצעות תחבולה שנראית לו הגיונית לחלוטין. אלא שככל שהוא מנסה להשיג ודאות ושליטה, כך הוא יוצר כאוס גדול יותר. בכך מזכיר המחזה כי מאחורי כל

מנגנון קומי משוכלל מסתתרות תמיד חרדות אנושיות מוכרות-
אהבה, חוסר ביטחון, פחד מדחייה והצורך לדעת מה חושבים
עלינו האחרים.

זוהי אולי הסיבה לכך שהקומדיות הגדולות ממשיכות לפעול
גם מאות שנים לאחר שנכתבו. הן אינן נשענות רק על בדיחות,
אלא על מנגנונים אנושיים בסיסיים שאינם משתנים. רעיון
גדול מוכיח כי גם במאה העשרים ואחת, די ברעיון אחד קטן
ובניסיון נואש לשלוט במציאות כדי להצית שרשרת בלתי
נגמרת של טעויות, בלבולים וצחוק.



מימין לשמאל: גיא נטאף, מיכאל מושונוב



בזכות הבלבול

//מיכאל מושנוב

כשקראתי את המחזה לראשונה והבנתי שאני עומד לגלם שלוש דמויות שמתבלבלים ביניהן, ידעתי שבסופו של דבר, זה יבלבל גם אותי. לכן, הגעתי מאד מוכן לחזרות. מה שבכל זאת הפתיע אותי, היה הקצב המהיר של ההתרחשויות; הכל קורה בזמן אמת, המעברים חדים מאוד- וכך גם החילופים בין הדמויות.

בדרך כלל, כשעובדים על דמות אחת, האתגר הוא למצוא את הרגעים שבהם היא "נשברת", משתנה או שוברת את התבנית של עצמה. במקרה של המחזה שלנו, הבנתי שאני חייב לשרטט דמויות מאוד ברורות וחדות ושאם אשבור אותן, אפילו במעט, האשליה תתפוגג מיד. המחזאי הצרפתי, סבסטיאן קסטרו, שכתב את המחזה, גילם גם את שלוש הדמויות בהפקה המקורית בצרפת:

*תומס- השחקן הכושל
* ז'יל- אחיו השיפוצניק
* ארצ'י- המתווך המלוקק

עבורי, זו הייתה הזדמנות כיפית ומאתגרת במיוחד, למצוא את הצדדים האלה בתוכי ולהגביר אותם, וכל זאת, הודות לעבודה המדהימה של הבמאית תמר קינן ושל הקאסט הנפלא של ההצגה.

הדלתות נפתחות ונסגרות, הבגדים מתחלפים במהירות, ובסוף- הסחרחרת היא אמיתית לגמרי. בכל הצגה אני מרגיש, בתוך רכבת הרים כיפית ומצחיקה, שבסופה אני כבר לא ממש בטוח מי אני. זה הכיף, וזהו הקסם האמיתי של התיאטרון.



מימין לשמאל: גיא נטאף, מיכאל מושנוב



מימין לשמאל: יואב דונט, גיא נטאף

מפלאוטוס ועד הלום

מתוך פרוייקט בן יהודה

תחום הקומדיה נחשב לאחד מהישגיה של התרבות הרומית. המשחקים העממיים שהיו נהוגים בין איכרים בכפרי איטליה, והיו לגלגניים בדרך כלל, הכשירו לכך את הקרקע. **פלאוטוס** ו**טרנציוס** אחריו, כתבו בעיקר קומדיות והשיגו שלמות נדירה בתחום זה. **פלאוטוס** (184-254 לפנה"ס) שנחשב לאבי הקומדיה הרומית, היה בן מעמד חברתי נמוך ונתקל בקשיים רבים בחייו. תקופה מסוימת, לאחר שהפסיד את כספי רווחיו בתיאטרון, עבד למחייתו בטחנת קמח. התיאטרון היה אז, בראשית המאה השניה לפני הספירה, סוג אמנותי מקובל ביותר ברומא. הצגות תיאטרוניות הועלו לא רק על הבמה, כי אם גם לרגל לוויית מפוארות ותהלוכות ניצחון. מנהלי התיאטראות רכשו מהמחבר את המחזה שהבטיח הצלחה והוא, וויתר על ידי כך על כל זכויותיו לטובת להקת השחקנים.

קומדיות פלאוטוס כולן הן עיבוד של הקומדיות היווניות החדשות. המחזאי אף שמר על שמותיהם היווניים של המשתתפים ולעתים קרובות, הרכיב מחזה חדש משני מחזות ישנים. על אף כל זאת, אין לאמר כי פלאוטוס היה מתרגם או מחקה בלבד. בקומדיות שכתב, הוא נתן ביטוי לתנאים המיוחדים ששררו ברומא וידע להשתמש בנושאים אקטואליים, שמשכו את לב הקהל שהיה ברובו מעניי העם. יש לציין כי צופי התיאטרון הרומי היו מאד פעילים: הם השמיעו קריאות ביניים, העירו הערות על השחקנים וכאשר הזדמנה להם הצגה טובה יותר בתיאטרון אחר או בקרקס, פרשו מאותו צריף עץ עלוב בו עמדה הבמה.

בקומדיות פלאוטוס, מוצאים דמויות מוכרות מהקומדיות היווניות המאוחרות: קמצנים זקנים שעבדים ערמומיים מכשילים אותם, פרוצות, מאהבים צעירים וכדו'. הסביבה היא יוונית ומקום העלילה אף הוא. אך תיאור דמויות האופי-רומי. המחבר העלה גם את הדמויות הידועות והחביבות של משחקים שהיו נהוגים באיטליה מימי קדם והכניס שינויים באופי הדמויות היווניות. הוא יצר גם דמויות רומיות מובהקות כמו למשל: החייל המתרברב, המשמש גיבור ראשי של אחד המחזות המפורסמים ביותר של פלאוטוס.

עוד איפיון בולט היא לשונו הפיוטית העשירה. כל מילה היא רומית ואופיינית למחבר. סגנונו עשיר ובלתי מרוסן. יש להביא בחשבון שהקומדיות הללו לוו במוזיקה, ממש כפי שעדיין מקובל באופרטות ועל כן, קשה להעריך את השפעת מחזות אלו על הקהל. הליווי המוזיקלי מסביר את הגיוון הנדיר של הצורה שרואים לא רק אצל פלאוטוס, כי אם בקומדיות העתיקות בכלל. פלאוטוס הצליח להשתמש בצורות היווניות השונות, כך שמתקבל הרושם שהוא מחבר יצירה מקורית. הוא לא הקפיד ביותר על המבנה האמנותי והקדיש תשומת לב יתרה לפרטים. הקהל הרומי שדרישותיו היו גבוהות ביותר, הריע לו.





דנה מיינרט הורוביץ

פדו והעולם המרובע

מאת ג'והן מורטימר

עולמה של הפארסה הוא בהכרח מרובע, סולידי, מכובד ולחלוטין, בטוח בעצמו. רק בדרך זו הוא יכול להתפוצץ. שום דבר אינו מעורר צחוק במזוכיסט רועד, מוכה בישבנו, או בחבורה תוססת ומתירנית של בני טפש-עשרה שוודים הנתפשים בחדרי מיטות לא להם. דברים אלה צריכים לקרות לאנשים המכובדים והמוסריים ביותר. דבר אינו מגוחך באנשים מגוחכים. דמויותיו של פדו הן רציניות לחלוטין. הן בוגרות, וכמעט לגמרי מרוצות, הן מסודרות היטב, נשואות למנהל של חברת ביטוח, מבלות בתיאטרון כמה ערבים מדי חודש וגונבות כמה מבטים משמעותיים לעבר החבר הטוב של הבעל. הכל בוטח, צפוי מראש וקצת משעמם. הבעלים אינם צעירים במיוחד, במיטה הם מעט עצלים או גרוע מזה. נשותיהם הבריות המבוגרות בגיל אך לא כל כך בנפש, מצטערות מאד על שקשה לקחת מאהב מבלי לרמות את הבעל. והבעלים עדיין מקנאים בחבריהם הרווקים (שנשים מרעילות עצמן בגללים), ועדיין זורקים מבטים גנובים לעבר בתי מלון מסוימים על פניהם הם חולפים בדרכם מהמשרד הביתה.

מחזותיו של פדו, כמו כל דרמה גדולה, מתחילים ברגע שגעועים קטנים אלה, הופכים למציאות מדאיגה. מרגע זה והלאה מסתחרר עולם ההיגיון ושוקע כחדר שינה של שיכור. אי-ההבנה המשפחתית הראשונה והקטנה ביותר, העדין שבשקרים הלבנים, מובילים אל מסכת אסונות כמו בטרגדיה יוונית מואצת. עד אז הבעלים, הנשים, הפילגשים והמאהבים נבוכים ומבולבלים כבר עד כדי כך שקשה להם לדעת אם הם נאמנים או לא, וכבר אין זמן לקפוץ למיטה שכל-כך רוצים בה משום שכולם רצים מהר מדי.

בתוך כל זה, חייבות הדמויות לשמור על ההיגיון הבריא שלהן, כמו כובע המוחזק על הראש ברוח חזקה. נזרקים, נבוכים באופן בלתי צפוי, נורים, נחשבים למטורפים, הם ממשיכים להתנהג בהיגיון, דבר המגביר את הטירוף שבסיטואציה כולה.

פדו כתב שלושים ותשעה מחזות, כנראה כתוצאה משעמום ובטלה. כשהיה ילד, מצא אותו אביו כותב ואמר לאומנת שלו שאין צורך שיכין את שיעוריו משום שהוא כתב מחזה באותו בוקר. מאותו יום ואילך, כתב פדו כדי להשתחרר מהכנת שיעורים. הוא היה עצל עד כדי כך שכאשר אמר לו חבר: "הסתובב, האישה היפה ביותר שראיתי מעודי נכנסה זה עתה לחדר", ענה לו פדו: "תאר לי אותה".

הוא היה יושב בבית הקפה ברחוב ויויאן והיה עורך חישובים פראיים ולא נכונים של השקעות בבורסה. חבר תאר אותו כאלגנטי, עדין ומקסים. משורר שידע את "עושרה של הפנטסיה ואת ההתפכחות ממנה המרחפת בתוך טבעות עשן של סיגר". קשה שלא לראות בפדו את אחת מדמויותיו, רגיש ומנותק, הבוחר לעצמו חיים שקטים, אך באופן שאינו מקפיד על כללי הטקס, נעול בתוך עולם של יצירה מטורפת שהפכה, בכורח הנסיבות, לא נשלטת.

ז'ורז' פדו, בציור מאת קרולוס דיראן





צלם : Guillaume Malheiro

סבסטיאן קסטרו מחזאי

לאחר שסיים בגרות מדעית ותואר בלימודי תיאטרון, למד סבסטיאן קסטרו בבית ספר פרטי ומוכר למשחק בפריז. בגיל 28, יחד עם גיום בושה ומליאן מרקאג'י, הם לקחו תיאטרון פריזאי קטן בן 50 מקומות אשר תחת ניהולם הפך אבן שואבת לכוחות חדשים. המקום ביסס במהירות את מעמדו כחממה, וחשף יוצרים ושחקנים שהפכו בהמשך לשמות מוכרים. ארבע שנים לאחר מכן ויתרו שלושת השותפים על ניהול התיאטרון כדי להתמסר לקריירות האמנותיות שלהם. מאז הופיע קסטרו על במותיהם של כמה מהתיאטראות היוקרתיים ביותר בפריז, וכן יצא לסיורים ברחבי צרפת, שווייץ ובלגיה. במקביל לקריירת התיאטרון שלו, השתתף בכ-15 סרטי קולנוע והופיע באופן קבוע בטלוויזיה, במיוחד בסדרת קאלט מצליחה, "ההיסטוריה הקטנה של צרפת",

ששודרה במשך שנים והפכה אותו מוכר לקהל הרחב. קסטרו כתב מספר פארסות וקומדיות מצליחות שעלו בצרפת, ביניהן: רעיון גדול, זוכה פרס מולייר לקומדיה ב-2023, יש לי חשק אלייך מחזהו הראשון שהפך ללהיט ועליו היה מועמד לפרס השחקן. הצלחה מטורפת, קומדיה מאוחרת יותר שלו. קסטרו הוא גם שחקן תיאטרון מוערך.

בין הסרטים בהם השתתף: דם ודיו (2008), הכול נוצץ (2009), המסעדה הגדולה (2009), ופתאום כולם חסרים לי (2010), שעה של שקט (2014). סרטים בהם הופיע: בפעם הראשונה שמלאו לי 20 (2004), הכול נוצץ (2009), ופתאום כולם חסרים לי (2010), מרק'ז (2010), הילדים (2012), אסטרטגיית העגלה (2012), אהבה במקום או לקחת (2013), הפעם הראשונה שלי (2014), גורילות (2014), שעה של שקט (2014), נוק (2017), כלה (2019), ביקור אצל בתי (2021), אני לא גיבור (2022). בין הצגות התיאטרון בהן השתתף: הקומיקאי (2008), אני רוצה אותך (2022), רעיון גאוני (2025). בין סדרות הטלוויזיה וסרטי הטלוויזיה בהם הופיע: דם ודיו (2008), המסעדה הגדולה (2009), המשפחה (2012), פפלוס (2015), ההיסטוריה הקטנה של צרפת (2015).

דורי פרנס תרגום



תרגם עשרות רבות של מחזות לכל התיאטראות בארץ. לאחרונה: כל החיים לפניו (ת' באר-שבע), לאופולד-שטאט, מרי סטיוארט, ג'ולי (ת' הבימה), מלצרית, הקומדיה על שוד הבנק, כוח עליון, מי מפחד מווירג'יניה וולף (ת' הקאמרי), הנשים של ג'ייק, מפקח בא, אלבום בשחור לבן (ת' חיפה), המלט, הכל אודות איב (ת' בית ליסין), ריצ'רד השלישי (ת' גשר), המלך ליר (אנסמבל עתי"ם). בנוסף למחזה האמת, תרגם גם מחזות נוספים של פלוריאן זלר: השקר, האבא, הבן, שעה של שקט, בין המלים. את תרגומיו ל-32 מחזות מאת שייקספיר ועוד מחזות של בני דורו, ניתן למצוא באתר "שייקספיר ושות" - Shakespeare.co.il. זכה מספר פעמים בפרס התרגום ע"ש עדה בן-נחום, בפרס התיאטרון הישראלי, בפרס לנדאו 2016, ופרס מאיר אריאל ליצירות בשפה העברית 2024. עורך את מפעל ההוצאה לאור של כתבי נסים אלוני. כמו כן כותב מוזיקה.



תמר קינן בימוי

בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב בת"א, 1998. התחילה כשחקנית בתיאטרון גשר. ב-2019-2001, היתה שחקנית בתיאטרון הקאמרי. בין תפקידיה הבולטים: ביאטריצ'ה (מהומה רבה על לא דבר), הילה (ארוחת טעימות), ציצי (כולם רוצים לחיות), נינה (אורזי מזוודות), יפית (בעל למופת), לללה (הרטיטי את ליבי), גרטשן (בואינג בואינג), ג'ני (שמנה), פלונטר, מרגרט (עד ראיה), ליזיסטרטה (ליזיסטרטה 2000). בשנת 2016 התחילה את דרכה כבמאית, בקריאה מבוימת של המחזה מים עמוקים מאת דורון נאמן, שזכתה בפרס הראשון בפסטיבל צו קריאה בצוותא. ב-2017 ביימה את ההצגה באנג'י מאת שי שבתאי במסגרת פרויקט המחזאים ו-הורמונאלי מאת הני ישעיהו קופפרברג בפסטיבל תיאטרון קצר בצוותא. ב-2018 בבושקות מאת מרים קוץ בפסטיבל כאן ועכשיו בקאמרי ו-עד הסוף מאת שי שבתאי במסגרת הפרינג' בצוותא. ב-2019 ביעור חמץ מאת חנן פלד בהפקת צוותא, ב-2020-1972-, סקס בעולם המחר מאת ה-וורדרוב אנסמבל, בסטודיו ניסן נתיב ת"א. ב-2021 עלו ההצגות גידול ושמו בועז מאת אורן דיקמן בהפקת צוותא ת"א, אחרי הסוף מאת דניס קלי בתיאטרון הבית ו-לילה לבן מאת כריסטופר דמוס בראון. ב-2022 המונודרמה גימל מאת עומר תדמור במסגרת התיאטרונטו, האחרונה לבית פליקן מאת ה-וורדרוב אנסמבל בסטודיו לאמנויות הבמה מיסודו של יורם לוינשטיין ו-הבית הנקי בתיאטרון החאן. לאחרונה ביימה בבאר שבע את המחזה מקומות שמורים. משנת 2021 מנהלת אמנותית של צוותא ב'-הבמה העצמאית, ומנהלת אמנותית שותפה של פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא.

אדם קלר עיצוב תפאורה



נולד ב1986 בקיבוץ צרעה. למד עיצוב במה בבית הספר לאמנויות הבמה בסמינר הקיבוצים. בין עבודותיו: החיים הם קברט, אלוהי הקטל, הנכד, הריון, קן הקוקיה (ת' קאמרי). הערת שוליים, 6 שיעורי ריקוד ב-6 שבועות, האבא שיכולתי להיות, האמיני יום יבוא, הכבש הששה עשר, מוטל סוף העולם, כפרה (ת' הבימה). הרצל אמר, קיץ במריאנבד, רוח התיאטרון, המחברת הגדולה (ת' גשר). לישראל וחזרה (ת' היידישפיל). סיפור על אהבה וחושך, חלום ליל קיץ, פילוקטסס, כנרת כנרת, פונדק הרוחות (ת' החאן). מקומות שמורים, האמת, בימינו לא יוצאים לדו קרב, (ת' באר שבע). מתיאוס פסיון, לא נודע, מנמוסין (להקת המחול קמע). בעלת הבית, מזל טוב אני אבא (בית ליסין), לא לשכוח לאהוב (ת' באדן, גרמניה בשיתוף בית לסיין), גאולה (ת' נחמני), תופעות לוואי, אמא תרזה איננה (ת' חיפה), מפגש באין סוף (אנסמבל הרצליה). זוכה פרס התיאטרון הישראלי 2015 על עיצוב התפאורה להצגה כינרת כינרת בתיאטרון החאן. זוכה פרס תיאטרון הילדים ופרס פסטיבל חיפה להצגות ילדים 2011 על עיצוב התלבושות להצגה משהו נפלא עומד לקרות.

יהודית אהרון עיצוב תלבושות



בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, הברילוב. זוכת פרס התיאטרון הישראלי לעיצוב תלבושות 2017 ו-2014, פרס לעיצוב תלבושות של תיאטרון ילדים ונוער 2017, פרס לעיצוב התלבושות של פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים 2018, פרס היוצרת המצטיינת של תיאטרון באר שבע 2018, פרס קיפוד הזהב 2021 לעיצוב תלבושות ופרס על שם ארנון אדר. בין עבודותיה בעיצוב תלבושות: יבגני אונגין, הנוודים, משפט חוזר, האם, אורסטיה, גוליבר, הרצל אמר!, ואסה, בין לילה ובין שחר (ת' גשר). הדירה של רוזה, כלוב העליזים, הלוויה חורפית, סוליקא, בימינו לא יוצאים לדו קרב, הורים איומים, בית ברנרדה אלבה, פרח השכונות, נורה, למה לא באת לפני המלחמה, (ת' באר שבע). נפוליון חי או מת, הנשים העליזות מוינדזור, גן הדובדבנים, אהובת הדרקון, חוקר פרטי (ת' החאן). מקווה, המלך ליר (ת' הבימה). טימון בן אתונה, פר גינט, הרצל, הדיבוק, המלך הולך למות, שלוש אחיות (אנסמבל עתים). דוד וניה, השיבה, מעשייה מגונה, מסע בין חלמונים, בעל למופת, נתן החכם, מאה, חשמלית ושמה תשוקה (ת' הקאמרי). דוכסית של אמלפי (ת' חיפה). לילה אחד מרקוביץ, סיבת המוות, טניה עולה חדשה (ת' בית ליסין). דוט והקנגורו, מלכת השלג (ת' ילדים ונוער באר שבע). היידי בת ההרים, מומו, הכיתה המעופפת (ת' המדיטק). בין עבודותיה בעיצוב תפאורה: דבר על מקום המצאם, עושה כרצונו, הדה גבלר (ת' הבימה). קן הקוקייה, הכול אודות חווה, הכול בגן, בין חברים, מותרת לכל אדם (ת' באר שבע). בין עבודותיה בעיצוב תפאורה ותלבושות: חתונת הדמים, סליחות (ת' באר שבע). חתונה בשעת מגיפה (ת' החאן). כוכבים תועים (יידשפיל). חורף מתחת לשולחן, הפארסות של צ'כוב, העשירייה הקאמרית, דולי סיטי (ת' הקאמרי).

דפנה קינן מוסיקה

יוצרת ומבצעת, מנגנת מגוון של כלי נגינה. הרכבים: סולנית וכותבת להקת דפנה והעוגיות, רם אוריון, דיה רז, Labrador Laboratories. קולנוע: ברש, משפחה (פרס המוסיקה בפסטיבל ירושלים 2017), סופעולם, ג'ו ובל, קארט בלאנש, יומני אהבה אסורים, רצים לחופש, ראיון מיוחד, שחקנים נגד הקהל, קומדיה רומנטית, זנב, ARTE (Jewish Humor). ולריה מתחתנת (מועמדת לפרס אופיר 2022). תיאטרון: לילה לבן (ת' הקאמרי), אחרי הסוף (ת' הבית), סאלינג'ר (ת' תמונע), תמונות ציד מבווריה תחתית (ניסן נתיב), אמא קוראז' (פסטיבל עכו), HAU (no apocalypse not now), Berlin, הבית הנקי (ת' החאן), מקומות שמורים (ת' באר שבע).





עומר בולנז'ר כהן עיצוב תאורה

עומר בולנז'ר כהן הוא אמן מולטי-דיסיפלינרי, במאי, מחזאי, סופר, מלחין, מעצב תאורה, מפיק ומנהל אמנותי. מחבר הרומנים מופת ו-פנטקוסט. מנהל אמנותי של צוותא החל משנת 2026. בימוי: גאמה, הפנס הסגול (תמונע), רוגלע וקיש (היכל אמנויות הבמה הרצליה), המדור הפרסומי, קצר לילדים (פסטיבל תיאטרון קצר), חיבוק (אנסמבל ססיליה ומקהלת מורן), ארתורו אוי (סמינר הקיבוצים), להשכיר ת'דירה, ביקור הגברת הזקנה, רעש רקע (מסגרות חינוכיות). עוזר במאי: לילה לבן, פיקוח נפש, נרות יום הולדת, מי שלא נולד – מפסיד (הקאמרי); חוביזה (האופרה הישראלית); ולריה מתחתנת (פסטיבל הסתיו, הקאמרי); אני סזיפוס (צוותא, תמונע); בדלתיים סגורות, ההולכים בחושך (סמינר הקיבוצים).

מוזיקה: ויראלי (תמונע), כמו דג במים (פסטיבל חיפה להצגות ילדים), הכובשים פינת אלנבי (פסטיבל עכו, תמונע), טריסטן ואיזולד (ת' אלעד), מגויסות (זאפה), אני רואה בצבע (פסטיבל חיפה להצגות ילדים), ביקור הגברת הזקנה (גודמן), Unstable Fulcrum (פסטיבל מיפו עד אגריפס), למען האמת (צוותא, תיאטרון יפו), ברווז הפרא (אוניברסיטת תל אביב), לרקוד ולעוף (בית צבי), אפשר חשבון?! (ת' נוצר), חדר בריחה (פסטיבל ת' קצר); עקדת יצחק (חממת המחזאים), ציפור שחורה, בוסמן ולנה, שלוש נשים גבוהות, בית ברנרדה אלבה, עפר ואפר, עיניים (סמינר הקיבוצים). תאורה: גן הדובדבנים (סמינר הקיבוצים), גנב השירים – זוכה פרס התאורה (פסטיבל חיפה להצגות ילדים); עמירם – זוכה פרס התאורה (פסטיבל עכו), אוטסיידר (הקאמרי), העורף (צוותא, פסטיבל POMEGRANATES גאורגיה), דידו ואניאס (מקהלת ברתיני), המקלון, דב מצב רוח טוב, אני רואה בצבע (פסטיבל חיפה להצגות ילדים), הנפש הטובה מסצ'ואן (גודמן), מקליד/ה, חמש לסביות אוכלות קיש (צוותא), גאמה, יהושולה, ממנטו א', ZOOG, הפנס הסגול (תמונע), היכן שפועם ליבך, כל אחד והמים שלו, לא נורמאלי (תיאטרונטו), CHÉ, DUSK, 1|2|3 (סוזן דלל), פה ושם בארץ ישראל (ת' יפו); Way Off Broadway (רימון); תמיד גרנו בטירה, אינסוף (סמינר הקיבוצים). הפקה: מפיק ת"א תרבות דה וינצ'י, האדם המיותר (ישראל, קוסובו, שנחאי), מפיק תיאטרון־מחול אבשלום פולק.

טל קון עיצוב תנועה



בוגרת תואר שני M.F.A בהצטיינות יתרה בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב (2021). בוגרת בהצטיינות של בית הספר לאמנויות המחול במכללת סמינר הקיבוצים, תואר ראשון בהתמחות בהוראת תיאטרון-מחול (2012). כוריאוגרפיה, עיצוב ובימוי תנועה בהצגות: בלאנדסתיאטר אוסטריה: Aquarium 1,000 Tutorials, בעלים ונשים, אקווריום, זיתים, קרקס של יהודים, אמסטרדם, פאקינג תתעוררו (ת' חיפה). מפיסטו (ת' הקאמרי). בלוק 30 (ת' ערבי-עברי). גידי- מחזמר בהקיץ, המון מה להפסיד (ת' האינקובטור). מחשבות שאינן רוצות לישון (ת' ילדים ונוער, ב"ש). דון קישוט, קאיטוש הילד המכשף, לאסי, החתול במגפיים (ת' המדייטק). בנעליו, נראתה לאחרונה (ת' ארנה פורת). אחרי החגים, מכתבים לאחי, זה בראש שלך (ת' השעה). ככלות חמש שנים (ניסן נתיב, ת"א). הסוחר מוונציה, הסערה, המסיבה הזאת שכולם מדברים עליה (סמינר הקיבוצים). החייל הרזה (סטודיו יורם לוינשטיין). אחרי הגשם (אוניברסיטת ת"א). אוקטובר (ת' תמונע). האם דגים ישנים (תיאטרונטו). בית מטבחיים 5 (פסטיבל עכו). הנסיכה והגמד, חושים (בי"ס גודמן). אור עבודה (פסטיבל אינטימדאנס). הוראת תנועה לתיאטרון בתיכון "בן צבי" קריית אונו ובתיכון "בליך" רמת גן.



ענבל עברון עוזרת בימאית

B.ED בבימוי והוראת תיאטרון, מכללת סמינר הקיבוצים, 2020-2024. שמשה כעוזרת במאי בהצגות: המאסטר (ת' חיפה), מישוהו שר את זה קודם (ת' הקאמרי), את מפריעה לי (פסטיבל כאן ועכשיו, ת' הקאמרי). שמשה כמורה במגמת תיאטרון בגימנסיה העברית הרצליה. ביימה את סף -פסטיבל בכורות של בית הספר לאמנויות הבמה, סמינר הקיבוצים. פרויקטורית, מרצה ומנחת סדנאות, חוש"ן - ארגון החינוך וההסברה של קהילת הלהט"ב, 2023 עד היום.



מימין לשמאל: דנה מיינרט הורוביץ, מיכאל מושונוב, יואב דונט



מימין לשמאל: מיכאל מושונוב, פלורנס בלוק, יואב דונט, דנה מיינרט הורוביץ



מיכאל מושונוב תומס/ארצי/ז'יל

מיכאל מושונוב הוא שחקן ומוסיקאי ישראלי, זוכה 2 פרסי אופיר על משחקו בסרטים איים אבודים של רשף לוי ו-מבול של גיא נתיב. את מסעו על הבמה התחיל בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער בין תפקידיו הבולטים בתיאטרון: השוורץ האחרון (סיימון), כולם היו בני (גורג דיוור), האמת (פול) - ת' באר שבע. קוסטיה ב-שחף (ת' הבימה). יוג'ין ב-יומן חוף ברייטון (ת' הקאמרי). איליי ב-על מי ועל מה, בן קלארק בלהיט הקומיקאים (ת' חיפה) לצד אביו מוני מושונוב.

יואב דונט ארנו

בוגר בית הספר למשחק ניסן נתיב, 2007. השתתף בסרטים לבנון, אינשאללה (סרט קנדי), יונה, האיש שבקיר, מקום שאינו כאן (סרט קצר זוכה-פרס קומיקון) והורדוס איילנד. בטלוויזיה שיחק בפרשת השבוע, לאהוב את אנה, המקום, עממיות, חברות, כפולים, תאגד, סברי מרנן, הלילה הארוך ביותר, בלאדי מורי, כראמל. בתיאטרון הופיע בצינוורות (צוותא), סיפור פשוט (ת' חיפה), הבחורים בדלת ממול (ת' אורנה פורת בשיתוף ת' חיפה), האי (ת' הסמטה), ליזלוטה במאי (תמונע), ברוח המקום (ת' הבית). בתיאטרון הבימה: באותו הים, משהו ימות בסוף, פוסט טראומה, כי בנו בחרת, אם יש גן עדן, הסוחר מונציה, מירלה אפרת, פאניקה, משפחה עליזה, פליישר, Love love love, עושה כרצונו, מיכאל קולהאס. בתיאטרון באר שבע: העלמה והמוות.

בתיאטרון אלעד: ירמה, רומיאו ויוליה, הזקן והים, טייפ וקו החוף בבימוי שי פיטובסקי. זוכה מלגת קרן שרת 2005, קרן תל אביב 2007, במלגת הצטיינות של קרן אסתר וד"ר אלי לאון בהבימה, 2015. היה מועמד לפרס אופיר לשחקן ראשי ב- 2009 על תפקידו בסרט לבנון, זכה בפרס קיפוד הזהב לשחקן ראשי 2017 על תפקידו בהצגה ליזלוטה במאי וזכה בציון לשבח בפסטיבל תיאטרונטו 2019 על ההצגה הייתי שם.

פלורנס בלוך קתרין

ילידת צרפת, עלתה לארץ ב-1988. בוגרת מגמת משחק באוניברסיטת תל אביב, 1992. בין ההצגות בהן השתתפה: הפרדס, אוצר יקר, טרטיף, האורחת (ת' בית ליסין). אשכבה, דוניה רוסיטה (ת' הקאמרי). כובע הקש האיטלקי, אופרת היהודים, הילד חולם (ת' חיפה). אדמה קדושה, אושר, אשליה, בגדי המלך, גן הדובדבנים, הזמרת קירחת יותר, המצליחים, הקסם הגדול, מאכינל, מילה של אהבה, מלחמה על הבית, נישואין, שלוש נשים מחכות, הקמצן (ת' החאן). תנינים, אנטיגונה (ת' אנסמבל הרצליה). ככה בדיוק רציתי (ת' צוותא). לה פמילייה (ת' גבעתיים). בפסטיבל אבניון: Vernissage. בקולנוע: המילים הטובות, נשים, כלבים לא נובחים בירוק, שרמן בחורף, מסעות ג'ימס בארץ הקודש, אבנים. בטלוויזיה: ספי, מולייר, תיק סגור, שאול, משחק החיים, חלומות מתוקים, החיים זה לא הכל.



דנה מיינרט-הורביץ וונסה

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין וסדנאות משחק מול מצלמה בשיטת צ'בק ורותי דייכס. על בימת התיאטרון הופיעה בהפקות רבות בתיאטרון הקאמרי, תיאטרון גשר ותיאטרון חיפה, ביניהן פרימדונה, סווינג, יהודים רעים (מועמדות לפרס שחקנית המשנה), אנה פרנק (אנה), איש קטן, מה עכשיו? (זוכת פרס השחקנית המבטיחה לשנת 2013), וכן כטוב בעיניכם, קרום, מעשייה מגונה, איבנוב, כימים אחדים ועוד. בקולנוע שיחקה בסרטים אפס ביחסי אנוש, אנתרקס, בלי דם, שפה מתה ועוד. בטלוויזיה הופיעה בתפקיד אביגיל בסדרה אלף (סדרת הדרמה הטובה ביותר לשנת 2023), וכן השתתפה בסדרות עוזי משולם, תא גורדין ועוד.



צלם: אילן בשור

גיא נטאף כפיל גוף

בוגר לימודי משחק במסלול התלת שנתי בסמינר הקיבוצים. בוגר להקת הנוער השכנים של ציץ, תל אביב. בוגר מגמת תיאטרון תיכון היובל הרצליה. השתתף בפסטיבל תיאטרון עולמי בלונדון וייצוג ישראל בהופעה על בימת הרויאל אלברט הול. בין תפקידיו: רומיאו ויוליה, קרום (קרום), פרגינט (הוהו, כומר), איש הפיל (גוזף מריק), בבל (ת' תמונע), המפלצות של נועם (ת' דידה, הרצליה). בטלוויזיה: שנות ה-80 (ששי, 4 עונות). בקולנוע: כמה הערות על המצב (ערן קולירין), סרט הסברה "עץ או פלי" מטעם בית החולים שניידר.



צלם: שחר דקל



מימין לשמאל: דנה מיינרט הורוביץ, יואב דונט

מנכ"ל	מכירות מנויים	מנהלי במה	אריה קליינמן
שמוליק יפרח	ורד דהן	חנוך אברהם	אמיר רוזנבליט
מנהלת אמנותית	שרי ויינר	אלי יורם	ד"ר שלומי קודש
איה קפלן	תמי חיימטוב	מוטי ברהום	יוסי רייך
סמנכ"ל כספים ותפעול	נטלי נווה פרץ	אלעד רחמים	ממונה בטיחות
נוי גלן	אורלי קדוש	צוות במה	פוזנר בטיחות
מנהלת ייצור הפקות	נטלי רפאלוב	תומר אברהם	ייעוץ משפטי
גילי כוכבי	ראות ברמי	יעקב גורביץ	עו"ד רמה לשם
מנהל טכני מחלקת סאונד	אתי דניאל	אריה לוצאטו	משרד רו"ח
ומולטימדיה	דבורה יצחק	יהודה מלסה	חדד ושות'
אופיר ספיר	ראם אדגג	אילן מקרו	מבקר פנים
ע. אישית למנכ"ל	שירות לקוחות	ארבל פורסטר	רו"ח אריק קטורזה
דנה קוניו	מאי בן עזרי	קובי צמח	רופא התיאטרון
מנהלת לשכת מנכ"ל	לאלי גוטמן	אחראית מלבישות	ד"ר מיקי (מייקל) גידון
תקוה סקוי	הודיה וולפוביץ	לריטה מיגירוב	
מנהל המחלקה האמנותית	עדן יצחקי	מלבישות	
קרל כץ	שני עמוס	יהודית אלקיים	
ועדה אמנותית	ניקול פנחסוב	שנית ביטון	
טל בסון	אלמה פרייד	אביבית מלכה	
תמר דניאלי	ליאור ממן	הגר קקון	
מירב לחמן	נועה קחלון	מחלקת סאונד	
אמיר פתר	רכזת בקרת מינויים	ומולטימדיה	
איתי צ'מה	יפעת חלילי	יעקב אבודרהם	
ייעוץ וזכויות יוצרים	דוברות ויחסי ציבור	אנדריי לומונובסקי	
רותי טון מנדלסון	יובל גרבר	ארטיום קולסניקוב	
חשב	סושיאל	ניר רובין	
ברק זרביב	נויה ציון	תאורה	
הנהלת חשבונות	מנהלת מחלקה חינוכית	רותם אבירם	
אירית שרור	שלי ליכט	אלירן צדיק	
חשבות שכר והנהלת חשבונות	מ"מ מנהלת מחלקה חינוכית	גבי פרידריך	
יעל לוי	טלם הרן	הנהלה ציבורית	
מנהלת מכירות אזור דרום	רכזת פדגוגית-אמנותית	יו"ר פרופ' אייל שיינר	
אושרה דנן	מרכז מצויינות	זיו אופק	
מנהלת מכירות חוץ ולוח	עירית זמט	אבי אטיאס	
רונית קריספין	רכזת אדמיניסטרציה	ד"ר אנגלרט מאיר	
מנהל דיגיטל	מחלקה חינוכית	פיני בדש	
מיכאל קושניר	מזל אבר	נעמי בלומנטל	
מנהלת פרסום והפקות אירועים	רכזת חוגים וקורסים	אלי בן סימון	
שני אמור	רז סלוצקי	ראובן בן סימון	
מנהלת מחלקת מכירות ושירות לקוחות	מנהל הצגה	דניאלה גז	
אילנית וקנין-בקר	איציק קריספין	אשר גרינבאום	
אחראית משמרת ורכזת הדרכה	מחלקת תלבושות	אפרת זיו-אספיס	
חגית שלי	ואביזרים	עמירה חיים	
	עירית פלדמן	עפרה חן	
	מנהל מחלקת תאורה	גילה לוי	
	שמואל מור	עופר ליפשיץ	
		עליזה מנור	
		פרופ' ג'ורג' מרקוביץ	
		עו"ד מאיר סהר	

להצגה **רעיון גדול**

מנהלת ייצור הפקות גילי כוכבי מנהל טכני אופיר ספיר **מנהל הצגה** איציק קריספין **עוזרת במאי** ענבל עברון **מנהל במה** חנוך אברהם **תפעול תאורה** גבי פרידריך **צוגים** אילן מקרו **תפעול סאונד** יעקב אבודרהם **תפעול וידאו** ארטיום קולסניקוב **רקוויזיטור** אריה לוצאטו **מלבישה** שנית ביטון **איפור ושיער** לריטה מיגירוב **ייצור תפאורה** סדנת תיאטרון **עריכת תכניה והגהה לשונית** רותי טון מנדלסון **צילום תמונות פוסטר ופורטרטים** אילן בשור **צילום הצגה** מעיין קאופמן , מיכאל מושונוב **צילום וידיאו וטריילר** רדי רובינשטיין **אריזה גרפית** גיא יעקב ישראלי *by israeli.co*

יו"ר אגודת הידידים גב' עליזה מנור
מנהלת אגודת הידידים ד"ר דיתה קליינמן

מייסדים

אדמה מכתשים

לוי אריה- הקהילה היהודית של מונטריאול - FEDERATION CJA

לוצאטו אתי וכפיר - לוצאטו את לוצאטו בע"מ

רינה רמות - מתן שירותי בריאות בע"מ

עליזה מנור- ע.ע מנור ייזום, שיווק וניהול בע"מ

ידידים לפי סדר א'-ב'

אברהם עדי ואלזבט, מאיר ומיכל אבן שימול - תיכון יוצר עתיד באר שבע

אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובנין, אופק ורד וזין, אליה רחל ומקס - מגזין ברנז'ה,

אלימלך כוכי ומאיר- אחים אלימלך בע"מ, מושיקו ורוני אלימלך,

אמויאל קובי ומיטל - קרן תעשיות, פרופ' שוש ארד, בלהה אדם, בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ, בן כנען

סימה וישראל, ד"ר ברנר הלל ודורה, גרינבאום אירית ואשר, דורון מוטי וחני,

הרצנו מלי וינקו, חיים עמירה ונתן, כהן אביב ויוליה, כהן מיכל ושלמה, כהן שוש ויעקב,

אירנה סקלר ויעקב כהן, יוסי ומיטל כהן - צללה פרגולות מרחפות בע"מ, אהרון כץ ומרים עינן, ליליאן

עידו ואסתר, ליפשיץ איריס ועופר, לצר רחל ודר' שמחה, ד"ר מייסלוס מקס ורוסיטה, מרקוביץ ג'ורג' (אוצ'ו) וילנה חנקין, נגב מינרלים בע"מ - רזין אלי וניצה, עפרה חן, עוזיאל ורד ובני, נגר מיטל ורן, נגר

אבלין וגבי - פארק הרכב גבי, מאיר סהר, עטר בתיה ופרופ' דן,

עמרני עמליה ומנחם, פוגל אירית ומוטי, צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ - אלוש צביקה וחגית,

קארס נורית וסיוון, דיתה ומשה קליינמן, רוזנבליט אמיר, רוט אנה ואורי, ד"ר גרגורי ריביצקי,

רייך יוסי ומרגית בוגן- בית מרקחת הנגב, שוורץ גישרה, שופן יהודית - כימקונטקט ישראל בע"מ,

שי שמואל - הקמפוס הקרייה למודיעין, שמואל שלום ושרה שטרית, משה שרון

אורי דב יוסף בלופרב, אסתי זקהיים, אפרת בוימולד, עינת הולנד, מיכאל מושונוב,

פלורנס בלוך, דנה מיינרט, דורון בן דוד, יואב דונט, נעמי אורן, מיכל שטמלר, חליפה נאטור,

יואב הייט, שון עיסא, אורן כהן*, איתי צ'מה*, ברקת יערי*, רון ביטרמן, לנה פרייפלד,

ויקי כהן*, גיל פישמן*, רועי דוד*, אורלי טובלי, גיא ויטנר, חגית דסברג, יונתן הורנצ'יק, ליאב תורג'מן

*בוגרי גודמן, בית ספר למשחק בנגב



מיכאל מושונוב

A Brilliant Idea



Credits

Play by
Sebastien Castro

Translated by
Dori Parnas

Director
Tamar Keenan

Stage Design
Adam Keller

Costume Design
Yehudit Aharon

Music
Daphna Keenan

Lighting Design
Omer Boulanger Cohen

Movement Design
Tal Cohn

Assistant Director
Inbal Evron

The Cast

Thomas, Archi, Gill
Michael Moshonov

Arno
Yoav Donat

Kathrin
Florance Bloch

Venesa
Dana Meinrath Horvitz

Body double
Guy Nataf



Left to Right: Guy Nataf, Florance Bloch, Yoav Donat,
Dana Meinrath Horvitz, Michael Moshonov

Synopsis

A highly acclaimed Moliere award-winning French boulevard comedy by the actor and director, Sebastien Castro. It is a modern farce built on a frantic web of mistaken identities and romantic jealousy.

Arno and Venessa have been a happy couple for seven years. While visiting a new Paris apartment to move into together, Arnaud notices that Venessa seems deeply infatuated with Cedric, the attractive real estate agent. Plagued by jealousy and fearing a "seven-year itch" crisis, Arnaud feels his relationship slipping. A few days later, Arnaud bumps into Thomas on a train. Thomas is an amateur actor and looks exactly like Cedric, the real estate. Arnaud decides to hire Thomas to pose as the real estate agent, visit their home and act like a repulsive jerk.

Arnaud hopes to break the spell and turn Marion off from her crush. The plan completely derails when the classic conventions of French farce collide.



Opening: June 8 2026, Be'er Sheva Theatre

🕒 **1 Hour and 20 minutes** with no interval

Left to Right: Michael Moshonov, Florance Bloch

תיאטרון באר-שבע

זוכה "אות בן-גוריון"
לשנת תשפ"ב, אוקטובר 2021,
מטעם אוניברסיטת בן-גוריון בנגב



b7tttheater



תיאטרון באר שבע



www.b7t.co.il



*2690



שדרות רגר 41, המשכן לאמנויות הבמה באר-שבע

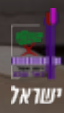


אריזה גרפית גיא יעקב ישראלי

Guy Jacob Israeli.



הפדרציות
היהודיות
של צפון אמריקה



באר-שבע
בית ההודותיות של ישראל



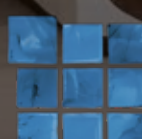
משרד
התרבות
והספורט



ADAMA



תיאטרון
באר-שבע
אגודת הידידים



Jack, Joseph and Morton Mandel Supporting Foundation